

ASIA

PÄÄTÖS KÄRÄJÄTUOMARIN EPÄILLYN VIRKARIKOKSEN YM. JOHDOSTA

KANTELUKIRJOITUS

Kantelija on arvostellut oikeuskanslerille 20.3.2007 osoittamassaan kirjoituksessa sitä, että Espoon kärjäoikeus on velkomusasiassa, jossa kantelija oli ollut vastaajana, laiminlyönyt selvittää kantajan asianosaiskelpoisuuden. Lisäksi kantelija on arvostellut kantajan asiamiehenä toimineen lakimiehen menettelyä asiassa ja pyytänyt, että häneltä pyydetään toiminnastaan asiassa selvitys.

TAPAHTUMATIETOJA

Espoon kärjäoikeus oli 26.11.2003 antanut kantelussa tarkoitetussa asiassa yksipuolisen tuomion. Haaste oli annettu vastaajille tiedoksi kuuluttamalla. Yksipuolisen tuomion perusteena oli ollut se, etteivät vastaajat olleet vastanneet määräajassa. Asian oli ratkaissut kärjätuomari A.

Kärjäoikeus oli asian vastaajina olleiden kantelijan ja hänen puolisonsa takaisinsaantihakemuksen johdosta antanut 15.9.2005 päätöksen, jossa kanne oli jätetty tutkimatta toimivallan puuttumisen vuoksi. Päätöksessä kantaja oli velvoitettu korvaamaan vastaajien oikeudenkäyntikuluja 3.063,14 euroa laillisine viivästyskorkeineen. Viimeksi mainittu ratkaisu oli perustunut siihen, että oikeudenkäymiskaaren 21 luvun 7 §:n mukaan asianosaisen, jonka kanne jätetään tutkimatta, katsotaan hävinneen asian, ja saman luvun 1 §:n mukaan asian hävinnyt asianosainen on velvollinen korvaamaan kaikki vastapuolen tarpeellisista toimenpiteistä johtuvat kohtuulliset oikeudenkäyntikulut. Asian oli ratkaissut kärjätuomari B.

Helsingin kihlakunnanvouti oli ilmoittanut kantelijan asiamiehelle 12.7.2006, ettei kärjäoikeuden mainittua 15.9.2005 antamaa päätöstä voida panna täytäntöön, koska kantaja ei ole oikeushenkilö.

SUORITETTU ESITUTKINTA JA HANKITTU MUU SELVITYS

Keskusrikospoliisi on pyynnöstäni toimittanut esitutkinnan kärjätuomari A:n menettelyn tutkimiseksi.

Asiassa on lisäksi hankittu Espoon kärjäoikeuden kärjätuomarin B:n selvitys ja kärjäoikeuden laamannin lausunto, joista kantelija on antanut vastineensa.

1. Käräjätuomari A:n menettelyn arviointi

1.1 Prosessinedellytysten selvittämättä jättäminen

Asiassa käräjäoikeudelle toimitetussa haastehakemuksessa oli mainittu, että vastaajien osoite oli Brysselissä Belgiassa. Espoon käräjäoikeuden toimivaltaa asiassa oli perusteltu sillä, että vastaajien viimeksi Suomessa ollut kotipaikka kuului Espoon käräjäoikeuden tuomiopiiriin (oikeudenkäymiskaaren 10 luvun 1 §:n 1 mom).

Haastehakemuksen liitteenä oli ollut ote väestötietojärjestelmästä, josta toisen vastaajan osalta oli käynyt ilmi hänen Brysselissä ollut vastaajien yhteinen osoite. Käräjäoikeuden takaisinsaantiasiassa 15.9.2005 antamassa tuomiossa on mainittu, että väestötietojärjestelmän mukaan vastaajien asuinosoite oli 31.3.2000 - 13.3.2003 ollut haastehakemuksessa mainittu osoite ja 14.3.2003 alkaen toinen osoite Brysselissä.

Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla annetun Neuvoston asetuksen N:o 44/2001 2 artiklan 1 kohdan mukaan kanne henkilöä vastaan, jonka kotipaikka on jäsenvaltiossa, nostetaan hänen kansalaisuudestaan riippumatta tuon jäsenvaltion tuomioistuimissa, jollei kyseisen asetuksen säännöksistä muuta johdu. Asetuksen 3 artiklan 2 kohdassa on erikseen todettu, ettei asetuksen liitteessä I mainittuja kansallisia toimivaltasäännöksiä voida soveltaa sellaista henkilöä vastaan, jonka kotipaikka on jäsenvaltiossa. Tällaisena kansallisena toimivaltasäännöksenä liitteessä mainitaan Suomen osalta muun ohella oikeudenkäymiskaaren 10 luvun 1 §:n 1 momentin kolmas virke, jonka mukaan jos suomalainen oleskelee ulkomailla, haettakoon häntä myös siellä, missä hän Suomessa viimeksi asui.

Mainitun asetuksen 26 artiklan 1 kohdassa on nimenomaisesti säädetty siitä, että jos jäsenvaltiossa nostetaan kanne sellaista vastaajaa vastaan, jonka kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, ja jos vastaaja ei vastaa, tuomioistuimen on omasta aloitteestaan jätettävä asia tutkimatta, jollei se ole toimivaltainen asetuksen säännösten mukaan.

Kerrotun perusteella Espoon käräjäoikeus ei ole ollut toimivaltainen käsittelemään asiaa ja se olisi tullut viran puolesta jättää tutkimatta. Seikat, joiden perusteella käräjäoikeus ei ole ollut asiassa toimivaltainen, ovat käyneet ilmi haastehakemuksesta.

A on esitutkinnassa tuomioistuimen toimivaltaa koskevan kysymyksen osalta viitannut tutkinnanjohtajalle toimittamaansa kirjalliseen selvitykseen, jossa hän on todennut, että asianosaisilla on dispositiivisessa asiassa "aika pitkälti mahdollisuus ja oikeuskin disponoida prosessi-keinoista" ja asiassa "ei vielä yksipuolisen tuomion antamisenkaan vaiheessa ole ollut tietoa miten vastaajat suhtautuvat forumiin". A:n mukaan "kotradiktoorisuus tärkeimpänä prosessin ja muunkin elämän sääntönä, on tässäkin asiassa toteutunut (,huolimatta kieltämättä hieman kyseenalaisesta, mutta kuitenkin laillisesta

kuulutushaastamisesta, jonka edellytyksistä vasta nyt on tullut ehkä jonkinlaista johtoa antava KKO 48:2008)”.

A:n mainitsemalla asian dispositiivisuudella ei ole merkitystä kärjäoikeuden toimivaltaa asiassa arvioitaessa. On selvää, että mikäli vastaajat eivät vastaa haasteeseen, tulee tuomioistuimen aina viran puolesta selvittää toimivaltansa olemassaolo. Kun tapauksessa kanne lisäksi oli annettu A:n mainitsemien tavoin tiedoksi kuuluttamalla ja vastaajat eivät olleet kanteeseen vastanneet, on vastaajien oikeusturva ollut korostuneen riippuvainen tuomioistuimen viranomaistoimintoisen prosessinedellytysten tutkinnan huolellisuudesta.

Haastehakemuksen oli allekirjoittanut eräs oikeustieteen lisensiaatti. Asiakirjoista ei käy ilmi, mihin lisensiaatin valta edustaa kantajaa on perustunut. Asiakirjojen mukaan eräs lakiasiaintoimisto oli 5.5.2003 faksannut kärjäoikeudelle lisensiaatin kantajan puolesta allekirjoittaman avoimen asianajovaltakirjan ja oikeustieteen kandidaatti C:n asiamiehenä allekirjoittaman kuulutuspyyntö.

A on esitutkinnassa todennut näkemyksensä, ettei mikään edellyttänyt kantajan asianosaiskelpoisuuden selvittämistä, koska “asiaa hoiti päivätönsä oikeudellisia asioita hoitava lakiasiaintoimisto”. A:n mukaan kantajan asianosaiskelpoisuus olisi tullut selvittää “vain siinä tapauksessa, että joku olisi kyseenalaistanut kelpoisuuden”. Kantajan asianosaiskelpoisuuden selvittäminen ei A:n näkemyksen mukaan ole viran puolesta selvitettävä asia.

Kantajan asianosaiskelpoisuus on ehdoton prosessinedellytys. Tuomioistuimen on tutkittava sen olemassaolo viran puolesta (ks. esim. *Jokela, Antti*: Oikeudenkäynti II. Helsinki 2002 s. 24 ja 408-409). Asiassa vastaajien oikeusturva on edellä mainituin tavoin ollut korostuneen riippuvainen tuomioistuimen viranomaistoimintoisen prosessinedellytysten tutkinnan huolellisuudesta, kun kanne oli annettu tiedoksi kuuluttamalla ja vastaajat eivät olleet siihen vastanneet.

Oikeudenkäymiskaaren 5 luvun 6 §:n 1 momentin mukaan tuomioistuimen on heti jätettävä kanne tutkimatta, jollei kantaja noudata hänelle annettua 5 §:ssä tarkoitettua kehoitusta ja jos haastehakemus on niin puutteellinen, ettei se kelpaa oikeudenkäynnin perustaksi, taikka jos tuomioistuin ei muusta syystä voi ottaa asiaa tutkittavaksi. Viimeksi mainitusta muusta syystä on kysymys, kun jokin ehdoton prosessinedellytys puuttuu.

Kantajan asianosaiskelpoisuuden puuttuminen olisi mitä ilmeisimmin selvinnyt A:lle, mikäli hän olisi käyttänyt kärjäoikeudella oikeudenkäymiskaaren 12 luvun 5 §:n nojalla olevaa toimivaltaa selvittää, mihin haastehakemuksen allekirjoittaneen oikeustieteen lisensiaatin oikeus käyttää kantajan puhevaltaa ja valtuuttaa oikeustieteen kandidaatti C kantajan asiamieheksi perustui. A ei ole asiassa selvittänyt myöskään mainittua asiaa.

1.2 Haasteen antaminen tiedoksi kuuluttamalla

A on antanut asiassa 9.12.2002 haasteet, jotka on yritetty antaa vastaajille tiedoksi postitiedoksiantona näiden edellä kerrotuin tavoin haastehakemuksessa ja väestötietojärjestelmässä mainittuun osoitteeseen Belgiassa. Kirjeet ovat palautuneet käräjäoikeudelle 16.12.2002 merkinnöin "demenage".

A on 17.12.2002 lähettänyt kantajalle haastehakemuksen täydennyskehotuksen, jossa hän on pyytänyt kantajaa täydentämään haastehakemusta vastaajien voimassa olevilla osoitteilla. Kantaja on pyytänyt käräjäoikeutta huolehtimaan haasteen tiedoksiannosta kuuluttamalla. A on 6.5.2003 päättänyt antaa haasteen tiedoksi kuuluttamalla.

Oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 8 §:ssä on säädetty, että tuomioistuimen tulee huolehtia tiedoksi annettavien asiakirjojen lähettämisestä ulkomaan viranomaiselle siten kuin siitä on erikseen säädetty tai asianomaisen vieraan valtion kanssa sovittu, jos tiedoksiannon vastaanottaja oleskelee ulkomailla ja hänen osoitteensa on tiedossa.

Luvun 9 §:n tuomioistuin huolehtii kuuluttamalla tiedoksiannon toimittamisesta, jollei tiedoksiannon vastaanottajan olinpaikasta voida saada tietoa. Säännöksen esitöissä on todettu, että tiedoksianto kuuluttamalla tulee kysymykseen ainoastaan silloin, kun ei ole käytössä mitään muuta tiedoksiantotapaa, ja että kuuluttamiseen tulee ryhtyä ainoastaan silloin, kun tuomioistuin on täysin vakuuttunut siitä, että asianosaisen asuinpaikka on tuntematon (HE 16/1990 vp s. 16-17). Korkeimman oikeuden ratkaisuista KKO 2001:46 ja KKO 2008:48 ilmenevin tavoin ei edellytyksiä toimittaa tiedoksianto kuuluttamalla ole yksinomaan sillä perusteella, että tiedoksianto postitse on epäonnistunut.

A ei ole huolehtinut tiedoksi annettavien asiakirjojen lähettämisestä Belgian viranomaiselle vaan käyttänyt kuulutustiedoksiantoa. Ottaen huomioon A:n omaksuma menettelytapa, että käräjäoikeus tutkii toimivaltansa, kantajan asianosaiskelpoisuuden sekä kantajaa asiassa edustavan henkilön oikeuden käyttää puhevaltaa ainoastaan asian vastaajan niistä tekemistä väitteistä, olisi vastaajien oikeusturvan kannalta ollut korostetun tärkeää, että he olisivat saaneet tosiasiallisestikin tiedon käräjäoikeuden käsiteltäväkseen ottamasta sen toimivaltaan kuulumattomasta asiasta.

1.3 Rikosoikeudellinen arviointi

Rikoslain 40 luvun 10 §:n mukaan jos virkamies virkaansa toimittaessaan huolimattomuudesta muulla kuin luvun 5 §:n 2 momentissa tarkoitettulla tavalla rikkoo virkatoiminnassa noudatettaviin

säännöksiin tai määräyksiin perustuvan virkavelvollisuutensa, eikä teko huomioon ottaen sen haitallisuus ja vahingollisuus ja muut tekoon liittyvät seikat ole kokonaisuutena arvostellen vähäinen, hänet on tuomittava tuottamuksellisesta virkavelvollisuuden rikkomisesta varoitukseen tai sakkoon.

A on ratkaissut asian kantajan hyväksi yksipuolisella tuomiolla sillä perusteella, etteivät kuuluttamalla haastetut vastaajat olleet vastanneet asiassa käräjäoikeuden asettamassa määräajassa, vaikka asia olisi käräjäoikeuden toimivallan puuttumisen vuoksi tullut Neuvoston asetuksen N:o 44/2001 26 artiklan 1 kohdan nojalla jättää tutkimatta.

Tuottamuksellisen virkavelvollisuuden rikkomisen tunnusmerkistön täytyminen edellyttää edellä kerrotuin tavoin lisäksi sitä, ettei teko ole sen haitallisuus ja vahingollisuus ja muut tekoon liittyvät seikat huomioon ottaen kokonaisuutena arvostellen vähäinen. A:n menettelyä arvioitaessa on edellä kerrotun lisäksi otettava huomioon, että hän on ratkaissut asian, vaikka se olisi tullut oikeudenkäymiskaaren 5 luvun 6 §:n 1 momentissa säädetyin tavoin jättää tutkimatta myös kantajan asianosaiskelpoisuuden puuttumisen vuoksi, että hän ei ole huolehtinut haasteen tiedoksiannosta oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 8 §:ssä edellytetyllä tavalla, ja että hän ei myöskään ole selvittänyt, mihin kantajaa edustaneen henkilön oikeus käyttää kantajan puhevaltaa perustui.

Tuottamuksellisten virkarikosten rangaistavuuden perusteita ja tarvetta on pohdittu virkarikoslainsäädännön uudistuksen yhteydessä. Hallituksen esityksessä (HE 58/1988 vp s. 19) on todettu muun ohella, ettei rangaistavuuden ulottaminen vähäisiin, lähinnä määrättyä menettelytapaa koskevien säännösten rikkomuksiin, joilla ei ole viran asianmukaisen hoidon tai yksityisten etujen kannalta mainittavampaa merkitystä, ole tarkoituksenmukaista. Tapauksessa kysymyksessä olevan kaltaista lainkäyttöasian ratkaisemista tutkimatta tuomioistuimen toimivaltaa ratkaista asia ei voida mielestäni pitää mainitunkaltaisena vähäisenä rikkomuksena, jolla ei tuomarin viran asianmukaisen hoidon ja vastaajien oikeusturvan kannalta olisi ollut mainittavampaa merkitystä.

Vähäisyyttä arvioitaessa on huomiota kiinnitetty muun muassa siihen, miten olennaisesti tekijä on menetellyt vastoin sitä mitä edellytetään kysymyksessä olevan viran asianmukaiselta hoitamiselta, ja missä määrin virkamiehen menettely on loukannut tai vaarantanut yksityistä etua. Oikeuskäytännössä merkitystä on annettu muun ohella virheiden lukumäärälle ja sille, onko virkamiehen menettelystä aiheutunut haittaa tai vahinkoa (ks. KKO 1992:78). Lisäksi merkitystä on annettu sille, miten vakavasti teko vaarantaa luottamusta viranomaisen toiminnan asianmukaisuuteen (esim. KKO 2001:54).

Kysymyksessä olevassa tapauksessa on vastaajien oikeusturva ollut korostuneen riippuvainen käräjäoikeuden toiminnan asianmukaisuudesta. A ei ole selvittänyt lainkaan prosessinedellytysten

olemassaoloa asiassa, jonka hän on ratkaissut sillä perusteella, etteivät vastaajat ole antaneet heiltä pyydettyä vastausta. A on menetellyt asiassa olennaisesti vastoin sitä mitä tuomarin viran asianmukaiselta hoitamiselta voidaan edellyttää. Mainitunlainen menettely on omiaan heikentämään luottamusta lainkäytön asianmukaisuuteen.

A:n menettelystä on aiheutunut asian vastaajille vahinkoa, sillä he ovat joutuneet hakemaan A:n asiassa antamaan yksipuoliseen tuomioon takaisinsaantia. Ulosottoviranomainen on ilmoittanut vastaajille, ettei heille tästä aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja, joiden määräksi Espoon käräjäoikeus on 15.9.2005 takaisinsaantiasiassa 05/1042 antamassaan päätöksessä vahvistanut 3.063,14 euroa, voida periä kantajalta, koska se ei ole oikeushenkilö eikä luonnollinen henkilö.

A:n menettelyä ei edellä kerrotuin perustein voida pitää tuottamuksellisen virkavelvollisuuden rikkomisen tunnusmerkistössä tarkoitettu tavoin vähäisenä.

Asiassa on suoritettuna esitutkinnan perusteella edellä mainituin perustein oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 1 luvun 6 §:ssä tarkoitettuja todennäköisiä syitä sen tueksi, että A on edellä kuvatulla menettelyllään rikoslain 40 luvun 10 §:ssä säädetyin tavoin tuottamuksellisesti rikkonut säännöksiin perustuneen virkavelvollisuutensa, eikä teko ole huomioon ottaen sen haitallisuus ja vahingollisuus ja muut tekoon liittyvät seikat kokonaisuutena arvostellen vähäinen.

Asiassa ei ole tullut ilmi sellaisia A:n menettelyn moitittavuutta alentavia seikkoja, joiden vuoksi asiassa ei olisi aihetta syytteen nostamiseen.

2. Käräjätuomari B:n menettelyn arviointi

Vaikka kantelukirjoituksessa ei ole arvosteltu asiaa takaisinsaantihakemuksen johdosta käsitelleen käräjätuomari B:n menettelyä, olen ottanut omasta aloitteestani tutkittavakseni sen, ettei B ollut tutkinut kantajan asianosaiskelpoisuutta päätettyään jättää kanteen käräjäoikeuden toimivallan puuttumisen vuoksi tutkimatta ja tuomitessaan kantajan suorittamaan vastaajien oikeudenkäyntikuluja.

B on selvityksessään todennut, että asianosaiskelpoisuus on ehdoton oikeudenkäyntiedellytys ja siten tutkittava viran puolesta. B ei selvityksensä mukaan kuitenkaan ollut asiassa näin menetellyt, koska vastaajat eivät olleet esittäneet väitettä kantajan asianosaiskelpoisuuden puuttumisesta ja koska asiassa oli jo annettu yksipuolinen tuomio. Lisäksi B on viitannut oikeuskirjallisuudessa (*Koulu, Risto: Kansainvälinen siviiliprosessioikeus. Teoksessa Prosessioikeus. Juva 2003 s. 1103*) esitettyyn näkemykseen, jonka mukaan ulkomaisen oikeushenkilön asianosaiskelpoisuutta ryhdytään tutkimaan vain, jos siitä tehdään oikeudenkäynnissä väite.

Espoon kärjäoikeuden laamanni on lausuntonaan viitannut B:n asiasta lausumaan. Hänen mukaansa B:n esittämä viittaus oikeuskirjallisuuteen tukee näkemystä, ettei asianosaiskelpoisuutta ole tullut tutkia viran puolesta enää siinä vaiheessa, kun B on ryhtynyt käsittelemään asiaa takaisinsaantihakemuksen perusteella, sillä vastaajat eivät olleet esittäneet väitettä kantajan asianosaiskelpoisuuden puuttumisesta.

Kuten edellä olen A:n menettelyä arvioidessani todennut, on asianosaiskelpoisuuden olemassaolo ehdoton oikeudenkäyntiedellytys. Tuomioistuimen on käsitykseni mukaan todettava ehdottoman oikeudenkäyntiedellytyksen puuttuminen omasta aloitteestaan riippumatta siitä, onko asianosainen esittänyt prosessiväitteen vai ei. Ehdottomissa prosessinedellytyksissä oleva puute on otettava huomioon koko oikeudenkäyntimenettelyn ajan. (Ks. *Reinikainen, Veikko*: Prosessinedellytyksen puuttumisen oikeusseuraamuksista. Vammala 1958 s. 78-79, *Tirkkonen, Tauno*: Suomen siviiliprosessioikeus I. Porvoo 1961 s. 363 ja 577-578 sekä *Lappalainen, Juha*: Siviiliprosessioikeus II. Helsinki 2001 s. 10 ja Asianosaiset siviiliprosessissa. Teoksessa *Prosessioikeus*. Juva 2003 s. 283).

Se B:n menettelylleen esittämä peruste, että asia oli jo ratkaistu yksipuolisella tuomiolla, tekee asianosaiskelpoisuuden tutkimatta jättämisen sikäli ymmärrettäväksi, että B:llä on ollut syytä olettaa kärjäoikeuden jo tutkineen kantajan asianosaiskelpoisuuden asian yksipuolisella tuomiolla ratkaistessaan. Muiden B:n selvityksessään kantajan asianosaiskelpoisuuden tutkimatta jättämiselleen esittämien perusteiden painoarvo voidaan sitä vastoin mielestäni edellä kerrotuin perustein kyseenalaistaa.

Tehtäviini ei kuulu ryhtyä arvioimaan sitä, miten kuluvaatimus olisi tullut ratkaista siinä tapauksessa, että B olisi todennut kantajalta puuttuvan asianosaiskelpoisuuden. Kun muut ajatukselliset ratkaisuvaihtoehdot kuitenkin olisivat olleet joko vastaajien kuluvaatimuksen tutkimatta jättäminen tai sen hylkääminen, ei B:n menettelystä asiassa ymmärtääkseni ole aiheutunut vastaajille vahinkoa.

3. Kantelussa kantajan avustajaan kohdistettu arvostelu

Kantelija on kirjoituksessaan arvostellut kantajan asiamiehenä asiassa edellä kerrotuin tavoin toimineen oikeustieteen kandidaatti C:n menettelyä.

Perustuslain 108 §:n mukaan oikeuskanslerin tulee valvoa, että tuomioistuimet ja muut viranomaiset sekä virkamiehet, julkisyhteisön työntekijät ja muutkin julkista tehtävää hoitaessaan noudattavat lakia ja täyttävät velvollisuutensa.

Asianajajiin nähden oikeuskanslerilla on asianajajista annetun lain 6 §:n mukainen valvontavelvollisuus, johon kuuluvana tehtävänä

oikeuskansleri yleisen edun kannalta valvoo, että asianajajat eivät menettele asianajajalain ja hyvän asianajajatavan vastaisesti. Mainitun lain 1 §:n mukaan asianajaja on se, joka on maan yleisen asianajajayhdistyksen jäsenenä merkitty asianajajaluetteloon.

C ei ole ollut asiaa käräjäoikeudessa käsiteltäessä asianajaja eikä hän ole hoitanut asiassa perustuslain 108 §:ssä tarkoitettua julkista tehtävää. Hänen menettelynsä arvioiminen asiassa ei siten kuulu tehtäviini eikä toimivaltaani.

4. Toimenpiteet

Pyydän valtakunnansyyttäjälle osoittamassani kirjeessä valtakunnansyyttäjää nostamaan tämän päätöksen mukaisesti syytteen Espoon käräjäoikeuden käräjätuomaria A:ta vastaan edellä päätökseni kohdassa 1 arvioidusta rikoslain 40 luvun 10 §:ssä säädetystä tuottamuksellisesta virkavelvollisuuden rikkomisesta.

Saatan lisäksi Espoon käräjäoikeuden käräjätuomarin B:n tietoon edellä päätökseni kohdassa 2 asianosaiskelpoisuuden olemassaolon tutkimisesta esittämäni näkemykset.

Lähetän jäljennöksen tästä päätöksestäni tiedoksi Helsingin hovioikeuden presidentille ja Espoon käräjäoikeuden laamannille.

Oikeuskansleri

Jaakko Jonkka

Osastopäällikkö
Esittelijäneuvos

Petri Martikainen